

[Hanne Reintoft.]

nedsættelse af kornpriserne har ikke alene fået landbrugsministerens godkendelse, men det har også foranlediget et slet motiveret forslag, efter hvilket landbrugets dispositionsfond skal forøres yderligere 20 mill. kr. Landbrugets dispositionsfond bruges bl. a. til støtte af dansk korneksport, så den ubetydelige kornprisenedsættelse er opvejet af øget støtte til eksporten.

De nuværende kornordninger er fra 1958 og har på 10 år bevirket, at Danmark ændredes fra at være et nettokornimporterende land til et nettokorneksporterende land, selv om vort konkurrencegrundlag var animaliske landbrugsprodukter, baseret på korn, græs, roer og importeret kraftfoder, herunder supplerende korn. Kornordningerne har betydet, at forskellen mellem den danske bygpris og verdensmarkedsprisen steg fra 11 kr. pr. hkg til 23 kr., svarende til ca. 1.000 kr. pr. ha i november 1968. Et så højt prisniveau for korn kan ikke undgå at få følger for hele produktionssammensætningen, og det er da også gået sådan. Bygarealet er udvidet konstant fra 721.000 ha i 1958 til 1.304.000 i 1969, altså næsten en fordobling af bygarealet. Foderkornarealet udgør nu 53 pct. af landbrugsarealet mod kun 39 pct. i 1960.

Krogstrupudvalget gik klart imod det høje prisniveau for korn, fordi ordningerne havde været betinget af et importbehov. Den oprindelige begrundelse for de høje kornpriser bortfaldt i 1968, da vi blev et nettokorneksporterende land, men det har ikke ændret kornpolitikken. Ganske vist siges det i bemærkningerne, at forslagene skal aflaste kornproduktionen og stimulere dyrkningen af proteinafgrøder, men jeg kunne godt lide at vide, hvordan man havde tænkt sig det ført ud i livet, når der er et tilskud på 200 kr. pr. ha til proteinafgrøder, og man bevarer kornordningerne, der giver ca. 1.000 kr. i tilskud pr. ha. Det kan da ikke medføre nogen reduktion i kornproduktionen eller på nogen måde hindre en overskudsproduktion.

Kornordningerne var ligesom de øvrige landbrugsordninger — det blev de i hvert fald kaldt — midlertidige støtteforanstaltninger. Kornordningerne har faktisk udspillet deres mission, og nu vil man opretholde dem alligevel. Hvis alle støtteforanstaltning-

ger skal være uforgængelige og ureducerbare, så er det ikke støtteforanstaltninger, så er det simpelt hen investeringsforanstaltninger, og så ville det være mere rimeligt og rigtigt at forelægge dem som det, så man kunne tage stilling til dem på det grundlag.

Det har også været nævnt, at kornprisen skulle regulere flæskeproduktionen. Hvis kornprisen falder, vil flæskeprisen også falde, og resultatet vil blive et øget forbrug. Får prisleloven lov at slå igennem på hjemmemarkedet, vil det med det nuværende topssystem forøge flæskeproducenternes indtægter og bevirke en bedre udnyttelse af bygningernes produktionskapacitet i forhold til den ensidige kornproduktion, så også den motivering for at opretholde med hensyn til kornordningerne er uberettiget.

Forslaget om forhøjelse af udlån til yngre landmænd er et udtryk for, at landets og regeringens pengepolitik ikke er konform med finanspolitikken. Begrænsningerne i bankernes udlånsvirksomhed, pålagt af Nationalbanken, rammer netop de unge landmænd, som forslaget sigter på at hjælpe. Landbrugets generationsskifteproblem bliver større og større, og den tekniske udvikling har medført, at familiebrugene er blevet for små til at udnytte stordriftsfordelene, samtidig med at kapitalbehovet stiger langt ud over opsparesevnen. Landmændene straffes faktisk ved etableringen på næsten samme måde, som vi straffer vore kriminelle. De sættes måske ikke i enecelle, men de sættes ene mand ud på ofte afsides beliggende gårde, som det er økonomisk muligt for dem at købe, men økonomisk umuligt for dem at klare sig på. Jeg har hørt her ved tidligere landbrugsdebatter, at man har idylliseret dette familiebrug; men jeg ved da ikke noget mere end de unger, der mere eller mindre skrutryggede står hver sommer i roerne hele deres ferie igennem. Normalt regner vi vel med, at børnearbejde er forbudt i dette land; det er det ikke for landbrugets børn på netop disse småbrug.

Ingen enkeltpersoner kan løse landbrugsøkonomiske og sociale problemer, og derfor må erhvervet søge statsmagtens bistand. Det er regeringens opgave at fremkomme med planer for landbrugspolitikken på længere sigt, men ud over fællesmarkedet kan man ikke opvise noget perspektiv, og det er jo ikke noget rigtigt perspektiv. Det